

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Zapojujte se, abyste se připravili na Kristův návrat

Starší Steven D. Shumway
sedmdesátník

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His Work

Povolání a další způsoby, jimiž se věnujeme práci na Božím díle, nás jedinečným způsobem připravují na setkání se Spasitelem.

Před několika měsíci jsem stál na chodbě, když kolem mě procházel starší Neil L. Andersen. Právě jsem byl povolán novou generální autoritou. Zřejmě vycítil můj pocit nedostatečnosti, neboť se usmál a řekl: „Tak nějak vypadá člověk, který nemá ponětí, co dělá.“

A já jsem si pomyslel: „Toto je pravý prorok a vidoucí.“

Starší Andersen poté zašeptal: „Nebojte se, starší Shumwayi. Bude lépe – za pět či šest let.“

Přemýšleli jste někdy o tom, proč je po nás v Božím království požadováno, abychom dělali něco, co se může zdát nedosažitelné? Vzhledem k nárokům, jež na nás život klade, ptali jste se někdy, proč vůbec potřebujeme povolání v Církvi? Já ano.

A odpověď jsem obdržel na generální konferenci, když president Russell M. Nelson řekl: „Nyní nastal čas, abychom se vy i já připravovali na Druhý příchod našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“ Když to president Nelson vyslovil, Duch mě učil tomu, že když se zapojujeme do Božího díla, připravujeme sebe a druhé na Kristův návrat. Na Pánově zaslíbení je působivé to, že povolání, pastýřská služba, uctívání v chrámu, následování nabádání a další způsoby, jimiž se věnujeme práci na Božím díle, nás jedinečným způsobem připravují na setkání se Spasitelem.

Boha těší, když se zapojujeme do Jeho díla

In “the majesty of this moment,” as God’s kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God’s work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God “delights to honor [you for serving Him] in righteousness.” He promises, “Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory.” When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn’t quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ’s Return

We engage in God’s work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, “For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing.” Let me share three principles that teach how our participation in God’s work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward “the measure of [our] creation.”

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, “It was good.” He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God’s eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a

Vzhledem ke vznešenosti tohoto okamžiku, kdy se Boží království rozrůstá a chrámy jsou rozesety po celé zemi, je zapotřebí stále více duší, které jsou ochotny zapojit se do Božího díla. Nesobecká služba je samotnou podstatou křesťanského učednictví. Příležitosti ke službě však zřídka přicházejí v příhodný okamžik. Právě proto obdivuji vás, učedníky i naše drahé misionáře, kteří dodržujete své smlouvy a necháváte stranou své touhy a těžkosti, abyste sloužili Bohu tím, že sloužíte Jeho dětem. Boha „těší poctíť“ vás za to, že Mu sloužíte „ve spravedlivosti“. Slibuje: „Veliká bude odměna [vaše] a věčná bude sláva [vaše].“ - Když přijímáme výzvu ke službě, přijímáme Ježíše Krista. A když přijímáme Krista, přijímáme život s nejvyšší možnou mírou hojnosti.

Toto ponaučení jsem získal, když jsem pracoval a studoval chemické inženýrství na vysoké škole. Byl jsem požádán, abych plánoval činnosti a akce ve sboru svobodných. Toto povolání bylo mou noční můrou. Přesto jsem ho přijal a zpočátku to byla dřina. Pak na jedné akci jednu krásnou dívku uchvátilo, jak jsem servíroval zmrzlinu. Vrátila se třikrát v naději, že upoutá mou pozornost. Zamilovali jsme se do sebe a o dva týdny později mě požádala o ruku. Možná to nebylo až tak rychle a byl jsem to já, kdo požádal o ruku ji, ale pravdou je toto: chvěji se při pomýšlení, že bych o setkání s Heidi přišel, kdybych ono povolání nepřijal.

Když se zapojujeme, připravujeme se tím na Kristův návrat

Do Božího díla se nezapojujeme proto, že Bůh potřebuje nás, ale proto, že my potřebujeme Boha a Jeho mocná požehnání. Slibuje nám: „Neboť vizte, požehnám všem těm, kteří pracují na vinici mé, mocným požehnáním.“ Dovolte mi podělit se o tři zásady, které učí tomu, jak nám zapojování se do Božího díla žehná a jak nám pomáhá připravit se na setkání se Spasitelem.

Zaprvé – když se zapojujeme, postupně naplňujeme „míru stvoření svého“.

Tomuto vzoru se učíme v příběhu o Stvoření. Po každém dni práce Bůh vyjádřil vděčnost za učiněný pokrok a řekl, že dílo je dobré. Neřekl, že dílo je dokončené, ani to, že je dokonalé. Ale řekl, že bylo dosaženo pokroku a to je v Božích očích dobré.

Povolání neurčují ani nepotvrzují něčí hod-

person's worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to “bear ... one another's burdens, and so fulfil the law of Christ.” When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don't save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God's presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God's work helps us receive God's gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our “labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God.” That is a very good trade!

Because of God's grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond

notu nebo způsobilost. Spíše je to tak, že když pracujeme spolu s Bohem na všem, oč nás žádá, dorůstáme do míry svého stvoření.

Bůh se raduje z našeho pokroku a my se máme radovat též, i když nás ještě čeká další práce. Občas možná nemáme sílu ani prostředky na službu v určitém povolání. Přesto se můžeme zapojovat do díla a ochraňovat své svědectví přínosnými způsoby, jako je modlitba a studium písem. Naš milující Nebeský Otec nás neodsuzuje, když jsme sloužit ochotni, ale nejsme toho schopni.

Zadruhé – služba povyšuje naše domovy a shromáždění na svatá místa, kde můžeme žít podle svých smluv.

Například smlouvu, že budeme vždy pamatovat na Krista, uzavíráme jednotlivě, ale podle této smlouvy žijeme, když sloužíme druhým. Povolání nás obklopují příležitostmi k tomu, abychom si navzájem nesli svá břemena, a tím naplňovali zákon Kristův. Když sloužíme, protože milujeme Boha a chceme žít podle svých smluv, služba, která se zdála vyčerpávající povinností, se stává radostnou a proměňující.

Obřady nás nespasí proto, že jejich přijetím splníme položku na nebeském kontrolním seznamu. Spíše se tehdy, když žijeme podle smluv, které jsou s těmito obřady spojeny, stáváme takovým člověkem, který si přeje být v Boží přítomnosti. Toto poznání vítězí v situacích, kdy váháme sloužit nebo bychom raději nesloužili vůbec. Naše příprava na setkání s Ježíšem Kristem se urychlí, když se přestaneme ptát, co nám Bůh dovolí, a začneme se ptát, čemu by Bůh dal přednost.

Zatřetí – když se zapojujeme do Božího díla, pomáhá nám to obdržet Boží dar milosti a pociťovat Jeho větší lásku.

Za službu nedostáváme finanční odměnu. Písma učí, že místo toho „za svou práci [máme] dostávat milost Boží, [abychom] mohli sílit v Duchu, majíce poznání Boží, [a] učit s mocí a pravomocí od Boha.“ To je skvělá odměna!

Díky Boží milosti nejsou tím hlavním důvodem pro sdělení či přijetí povolání naše schopnosti, ani naše nedostatky. Bůh od nás neočekává dokonalý výkon ani výjimečný talent, abychom se mohli do práce na Jeho díle zapojovat. Kdyby tomu tak bylo, královna Ester by nezachránila svůj národ, Petr by nevedl ranou Církev a Joseph Smith by nebyl Prorokem Znovuzřízení.

Když jednáme s vírou ve snaze dosáhnout

our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president’s inspired response was simple: “John, I am not asking you; the Lord is.”

To which John replied, “Well, if that is the case, I will serve.”

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal

něčeho, co přesahuje naše schopnosti, odhalují se tím naše slabosti. To není nikdy příjemné, ale je nutné „vědět, že [to Boží] milosti... máme moc konati tyto věci“.

Zatímco se budeme zapojovat do práce na Božím díle, mnohokrát upadneme. Avšak Ježíš Kristus nás v našem úsilí podpoří. Postupně nás pozvedne, abychom zakusili spasení z našich nezdarů a obav a z pocitu, že nikdy nebudeme dost dobří. Když Bohu zasvětíme své skrovné, ale nejlepší úsilí, On ho zvelebí. Když pro Ježíše Krista něco obětujeme, On nás posvětit. To je proměňující moc Boží milosti. Když sloužíme, rosteme v milosti, dokud nejsme připraveni být „pozvednuti Otcem“, abychom stanuli před Ježíšem Kristem.

Pomáhejte druhým přijmout dar povolání a radovat se z něj

Nevím, na co všechno se mě Spasitel zeptá, až před Ním budu stát, ale jedna otázka by mohla znít: „Koho jsi přivedl s sebou?“ Povolání jsou posvátné dary od milujícího Nebeského Otce, které nám pomáhají přivádět druhé spolu s námi k Ježíši Kristu. A proto vyzývám vedoucí a každého z nás, abychom vědoměji vyhledávali ty, kteří nemají povolání. Povzbuzujte je, aby se zapojovali do práce na Božím díle, a pomáhejte jim s tím, abyste jim tak pomohli připravovat se na Kristův návrat.

John nebyl v Církvi aktivní, když ho navštívil biskup a řekl mu, že Pán má pro něj práci. Vyzval Johna, aby přestal kouřit. I když se o to John pokoušel mnohokrát, tentokrát pocítil neviditelnou moc, která mu pomáhala.

O pouhé tři týdny později navštívil Johna president kůlu. Povolal ho, aby sloužil v biskupstvu. John byl v šoku. Řekl presidentovi kůlu, že právě přestal kouřit. A pokud by to znamenalo, že by se musel vzdát své tradice navštěvovat v neděli fotbalové zápasy, tak toho od něj žádá příliš. Inspirovaná odpověď presidenta kůlu byla prostá: „Johne, nežádám tě o to já; žádá tě o to Pán.“

John odvětil: „V tom případě budu sloužit.“

John mi řekl, že oběti, které musel přinést, aby mohl sloužit, byly pro něj a pro jeho rodinu duchovními zlomovými okamžiky.

Přemýšlím, zda nemáme jakýsi slepý bod, kdy opomíjíme povolat jednotlivce, kteří se z

view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to “let every [woman and] man learn [their] duty, and to act.” Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God’s work comes “the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

naší perspektivy smrtelnosti zdají být nepravděpodobnými či nehodnými kandidáty. Nebo možná považujeme za důležitější zvyklosti spjaté s očekávanou výkonností než nauku o pokroku, a zapomínáme, jak Spasitel rozhojňuje schopnosti těch, kteří vzbuzují pochybnosti nebo se zatím neosvědčili, tím, že jim dává příležitosti ke službě.

Starší David A. Bednar učí o důležitosti nařízení z písem, že každé ženě a každému mužimá být umožněno učít se svým povinnostem a jednat. Děláme to? Když vedoucí a rodiče umožňují druhým, aby se učili a jednali sami za sebe, ti pak vzkvétají a rozvíjejí se. I když jednodušším řešením je možná dát věrným členům druhé povolání, lepším způsobem je vybidnout k službě ty, od kterých bychom to neočekávali, a umožnit jim, aby se učili a rostli.

Kdyby zde byl Kristus fyzicky přítomen, navštěvoval by nemocné, vyučoval by třídu Nedělní školy, posadil by se ke zdrcené mladé ženě a žehnal by dětem. Pán je schopen své dílo konat sám. Řídí se však zásadou, že nám má umožnit jednat a učit se, a tak místo sebe posílá nás.

Se zapojením se do Božího díla přichází „právo, výsada a zodpovědnost zastupovat Pána [Ježíše Krista]“. Když sloužíme proto, abychom zvelebovali Krista a ne sebe samé, naše služba se stává radostnou. Když druzí odcházejí z naší třídy, shromáždění, setkání v rámci pastýřské služby nebo nějaké akce s tím, že pamatují více na Krista než na nás, pak nám tato práce dodává energii.

Když se upřímně snažíme být zástupci Spasitele, stáváme se více takovými, jako je On. To je nejlepší příprava na posvátný okamžik, kdy každý z nás poklekne a vyzná, že Ježíš je Kristus, o čemž svědčím, že tomu tak je, a že president Russell M. Nelson je Jeho hlasem, který „dosaahuje do končin země“, aby nám pomohl připravit se „na to, co přijde“. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen.